

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **pplk. JUDr. B. Š., LL.M.**, bytem Dr. F. V. 182, L., zastoupeného JUDr. M. Š., bytem U J. 2/190, P. 5, adresa pro doručování: Š. k. 2/981, P. 5, poštovní přihrádka ..., proti žalovanému: **Policejní prezident**, Policejní prezidium se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. PPR-14328-15/ČJ-2015-990131,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. PPR-14328-15/ČJ-2015-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 284 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. M. Š.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ve věcech služebního poměru (dále jen „služební funkcionář“), ze dne 10. 4. 2015, č. ZLK-693/2015. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o služebním poměru“), dnem 21. 4. 2015 odvolán ze služebního místa vedoucího odboru Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, a současně jmenován do personální pravomoci ředitele Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky, který provede ustanovení žalobce na služební místo.

Žalobci dnem 26. 11. 2014 vypršela platnost osvědčení pro styk s utajovanými informacemi pro stupeň utajení „TAJNĚ“. Proto žalobce požádal, a to žádostí fyzické osoby ze dne 21. 7. 2014, Národní bezpečnostní úřad o vydání osvědčení pro stupeň utajení „DŮVĚRNĚ“. Národní bezpečnostní úřad dne 16. 3. 2015 sdělil služebnímu funkcionáři, že dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. f) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl dne 13. 3. 2015 o přerušení řízení o vydání osvědčení žalobce pro styk s utajovanými informacemi pro stupeň utajení „DŮVĚRNĚ“. Služební funkcionář proto dne 23. 3. 2015 oznámil žalobci zahájení řízení ve věcech služebního poměru o odvolání ze služebního místa a ustanovení na jiné služební místo ve stejné služební hodnosti, event. zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, nebude-li jej možné na jiné služební místo převést. Dne 10. 4. 2015 pak služební funkcionář vydal rozhodnutí, č. ZLK-693/2015, kterým podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru žalobce odvolal z dosavadního služebního místa a současně jej převedl do personální pravomoci ředitele Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky.

Žalobce napadl toto rozhodnutí služebního funkcionáře odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015, č. j. PPR-14328-15/ČJ-2015-990131, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že plná moc předložená žalobcem nesplňovala požadavky kladené na ni ustanovením § 33 odst. 2 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňový služební funkcionář tedy nepochybil, pokud předtím, než došlo k doložení této plné moci, doručoval písemnosti, včetně oznámení o zahájení řízení ve věci služebního poměru, přímo žalobci. Pochybení nicméně žalovaný shledal v tom, že služební funkcionář po předložení plné moci, k němuž došlo dne 9. 4. 2015, neumožnil zmocněnci žalobce nahlédnout do spisové dokumentace a vyjádřit se k předmětné věci. Tato procesní vada však byla dle žalovaného napravena v rámci odvolacího řízení, o čemž svědčí pozvání žalobce na jednání senátu poradní komise žalovaného, jakož i záznam o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 3. 7. 2015. Žalovaný dále odmítl názor žalobce, že by vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi bylo

v daném případě předběžnou otázkou, pro kterou by muselo být řízení přerušeno. V této souvislosti uvedl, že při ustanovení na služební místo musí příslušník splňovat zákonem o služebním poměru stanovená kritéria, a proto vyčkávání na rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále též „NBÚ“) by v mnoha případech způsobilo paralýzu výkonu činností na služebních místech, kde je styk s utajovanými informacemi předpokladem. Jako nedůvodnou žalovaný posoudil také námitku žalobce, že mu již dne 23. 4. 2015 bylo Národním bezpečnostním úřadem vydáno osvědčení pro styk s utajovanými informacemi pro stupeň utajení „DŮVĚRNÉ“, a tedy fakticky odpadl důvod pro odvolání žalobce ze služebního místa. Žalovaný k tomu konstatoval, že řízení ve věcech služebního poměru se sice v prvním i druhém stupni posuzuje jako jeden celek, avšak odvolání ve věcech služebního poměru nemá obecně odkladný účinek. Vyloučení odkladného účinku u většiny rozhodnutí ve věcech služebního poměru ve smyslu § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru je přitom dáno zejména tím, že se jedná o personální opatření služebních funkcionářů, kdy je třeba v reálném čase reagovat na potřeby policie v personální oblasti. Žalovaný tak uzavřel, že rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře není možno pokládat za nezákonné, neboť v době jeho rozhodování osvědčení žalobce pro styk s utajovanými informacemi reálně neexistovalo.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě podrobně popsal skutkové okolnosti dané věci, včetně dosavadního průběhu řízení, a shodně jako v podaném odvolání poukázal na nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a na vady řízení spočívající mj. v nesprávném doručení oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru. V této souvislosti připomněl, že ačkoli byl již ode dne 6. 5. 2014 na základě generální plné moci zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, bylo oznámení o zahájení řízení doručeno přímo žalobci, čímž došlo k porušení ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) a § 176 odst. 5 a 6 zákona o služebním poměru, a rovněž k porušení základního práva žalobce na právní pomoc garantovaného čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl za to, že zákon o služebním poměru - na rozdíl od ustanovení § 33 správního řádu - nevyžaduje u generální plné moci úřední ověření podpisu zmocnitele, a i kdyby takovým nedostatkem plná moc skutečně trpěla, byl by dle názoru žalobce služební funkcionář povinen žalobce vyzvat k jeho odstranění. Žalobce taktéž upozornil, že služební funkcionář ponechal zcela bez odezvy žádost jeho zástupce ze dne 10. 4. 2015 o seznámení se s podklady rozhodnutí, čímž mu též odepřel možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na relevantní judikaturu soudů, konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1967, sp. zn. 6 Cz 183/67, publikované pod č. Rc 19/1968, rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod č. Rc 34/1976, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 1998, sp. zn. 22 Cdo 215/98, nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2001, sp. zn. III. ÚS 138/2000, a ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. II. ÚS 90/06, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014 - 43.

Dále žalobce s odkazem na ustanovení § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru namítal, že služební funkcionář měl vyčkat na výsledek řízení u Národního bezpečnostního úřadu o žádosti žalobce o vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi. Jednalo se totiž o předběžnou otázku, o které příslušeno rozhodnout jinému orgánu v jiném řízení, a kterou si tedy služební funkcionář nemohl posoudit sám. Dle žalobce nadto řízení vedené

Národním bezpečnostním úřadem neprobíhalo standardním způsobem a bylo i přes včasné podání žádosti vedeno nepřiměřeně dlouho.

Za nejzávažnější vadu ovšem žalobce pokládal skutečnost, že žalovaný, ačkoliv po zahájení řízení odpadl důvod jeho vedení, odmítl v odvolacím řízení přihlédnout k tomu, že Národní bezpečnostní úřad vydal žalobci dne 23. 4. 2015 osvědčení pro styk s utajovanými informacemi pro stupeň utajení „DŮVĚRNÉ“, doručené služebnímu funkcionáři dne 24. 4. 2015. Tím dle žalobce pominul důvod jeho odvolání ze služebního místa a žalovaný měl postupovat podle ustanovení § 179, věty druhé, zákona o služebním poměru a řízení zastavit. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 As 22/2008 - 151, ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 - 31, a ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 87/2015 - 33. K přiměřenosti výkonu pravomoci orgánů veřejné moci pak žalobce odkázal též na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 2268/07, ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 a ze dne 22. 2. 2005, sp. zn. I. ÚS 431/04.

Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný překročil také zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, kdy o odvolání žalobce rozhodl až po pěti měsících od jeho podání. Napadené rozhodnutí pak dle názoru žalobce postrádá i jiné formální náležitosti, konkrétně neobsahuje poučení o lhůtě pro podání žaloby, které má s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, obsahovat v případě odlišného stanovení lhůty pro podání žaloby od obecné dvouměsíční lhůty dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce měl rovněž za to, že výše uvedené námítky (shodně uplatněné v podaném odvolání) nebyly v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádány, a z tohoto důvodu je nutno žalobou napadené rozhodnutí pokládat za nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce se tak s ohledem na spojení všech namítaných procesních pochybení mohlo v daném případě jednat o situaci řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2014, č. j. 2 As 19/2004 - 92, publikovaného pod č. 430/2005 Sb. NSS, dle kterého lze za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností proto není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva účastníka ve správním řízení mělo samo o sobě následek předvídaný v citovaném ustanovení.

S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, a dle okolností též jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k namítanému procesnímu pochybení v řízení před služebním funkcionářem uvedl, že žalobcem předloženou plnou moc nebylo možné považovat za zmocnění ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, přičemž k použití správního řádu v řízení ve věcech služebního poměru odkázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011 - 75. Skutečnost, že je žalobce zastoupen na základě procesní plné moci, žalobce uvedl až dne 8. 4. 2015, přičemž plnou moc doručil služebnímu funkcionáři dne 9. 4. 2015 (a prvostupňové rozhodnutí již bylo zmocněnci žalobce doručováno). Žalovaný odmítl také užití závěrů, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014 - 43, jelikož v nyní posuzované věci se nejednalo o situaci, kdy by prvním úkonem v řízení bylo vydání rozhodnutí.

Žalovaný měl dále za to, že vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi nebylo pro služebního funkcionáře předběžnou otázkou. Dle názoru žalovaného zákon o služebním poměru nedává služebnímu funkcionáři možnost vyčkávat na rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu. Policista nesmí být ustanoven na služebním místě, pro které nesplňuje předpoklady, a proto (jak žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí) žalobce měl být odvolán z dosavadního služebního místa již dne 27. 11. 2014, tedy den poté, co mu vypršela platnost osvědčení pro styk s utajovanými informacemi.

Žalovaný nezpochybňoval, že žalobci bylo osvědčení fyzické osoby pro styk s utajovanými informacemi pro stupeň „DŮVĚRNĚ“ vydáno dne 23. 4. 2015. V té době však již bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno, doručeno a vykonáno. Žalovaný tedy za dané situace nemohl přihlídnout k získanému osvědčení, jelikož rozhodoval podle skutkového stavu ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Následné získání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi nebylo dle žalovaného novou skutečností, která by zde existovala v době rozhodnutí služebního funkcionáře a kterou by bylo nutné posoudit tak, že odpadl důvod pro odvolání ze služebního místa. K žalobcem zmiňovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 87/2015 - 33, žalovaný připomněl, že tento se týká rozsahu dokazování v odvolacím řízení, což však přesně neodpovídá předmětu tohoto sporu.

Žalovaný byl přesvědčen, že v předmětné věci nedošlo k nedůvodným průtahům; domníval se, že k překročení pořádkové lhůty stanovené v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru přispěla též procesní aktivita žalobce. K námitce chybějícího poučení o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví žalovaný uvedl, že zákon o služebním poměru ani správní řád takovou povinnost nestanoví, k čemuž se v obdobné věci vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 74/2007 - 90.

Žalovaný měl za to, že služební funkcionáři obou stupňů zjistili stav věci, o němž neměli důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí se přezkoumatelně vypořádalo s žalobcovými námitkami a současně zdůvodnilo, proč nebyly některé z žalobcem navržených důkazů provedeny. Žalovaný proto závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakoval svou argumentaci obsaženou již v podané žalobě. Dále upozornil na řízení, které bylo se žalobcem vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Ad 50/2014, ve věci řízení o zproštění žalobce výkonu služby, v němž dle názoru žalobce došlo k obdobnému souboru závažných

procesních vad, vedoucích krajský soud nejen ke zrušení rozhodnutí žalovaného, ale též rozhodnutí prvostupňového.

V doplňujícím podání, doručeném krajskému soudu dne 15. 9. 2017, žalobce předložil soudu před konáním nařízeného ústního jednání ve věci následující listiny: rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 36 Ad 50/2014, žádost Unie bezpečnostních složek o ochranu před nečinností služebních funkcionářů a prošetření jejich postupů ze dne 19. 9. 2015, úřední záznam o pohovoru policejního prezidenta se žalobcem ze dne 17. 12. 2015, otevřený dopis Unie bezpečnostních sborů ze dne 5. 11. 2016 a služební hodnocení žalobce ze dne 14. 9. 2017 (zpracované za období od 1. 1. 2017 do 14. 9. 2017).

V. Ústní jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních obsažených v dříve učiněných písemných podáních.

Zástupce žalobce v rámci svého ústního projevu zdůraznil některé podstatné body podané žaloby (ve znění repliky) a stručně nastínil genezi celé věci. S ohledem na bydliště žalobce poukázal také na jeho složitou životní situaci způsobenou ustanovením na nové služební místo vykonávané v personální pravomoci ředitele Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky s místem výkonu v Praze. Rovněž upozornil na skutečnost, že ač byl žalobce ze služebního místa odvolán již ke dni 21. 4. 2014 (a o podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí služebního funkcionáře bylo rozhodnuto dne 25. 9. 2015), žalovaným tvrzená naléhavá potřeba řešení personálních otázek a obsazení daného služebního místa byla vyřešena až k datu 1. 12. 2015. Žalobce proto setrval na svém návrhu, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno, a aby soud přistoupil také ke zrušení prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře, které jeho vydání předcházelo.

Pověřená zaměstnankyně žalovaného při ústním vyjádření vyslovila svůj nesouhlas s tím, že by vůči žalobci probíhala jakákoli šikana, nebo že by k ní kdykoli v minulosti docházelo. Stejně tak nesouhlasila ani s tvrzením žalobce, že by se jej Policie ČR chtěla uvedeným postupem zbavit. V souladu s ustanovením § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru poukázala především na účel odvolacího řízení, kterým je přezkoumání zákonnosti a věcné správnosti prvostupňového rozhodnutí. Z toho dovozovala, že měl-li by žalovaný v odvolacím řízení přihlížet ke skutečnostem, ke kterým nalézací prvostupňový orgán nepřihlédl, muselo by se jednat o skutečnosti mající svůj základ v nalézacím řízení, k nimž prvostupňový správní orgán z nějakých důvodů nemohl přihlédnout, nebo k nim nepřihlédl opomenutím, ačkoli k nim přihlédnout měl. Tento účel pak dle názoru žalovaného dokazuje i skutečnost, že řízení ve věcech služebního poměru směřuje do personální oblasti a k řešení personálních otázek, o kterých je třeba rozhodovat operativně. S tím pak souvisí i vyloučení odkladného účinku odvolání vyplývající z ustanovení § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru. Také žalovaný setrval na svém návrhu, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobce setrval na provedení důkazů navržených v podané žalobě a dalších doplňujících podáních (k tomu blíže viz závěr odůvodnění tohoto rozsudku); žalovaný s odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. pokládal provádění dokazování za bezpředmětné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 196 odst. 1 zákona o služebním poměru), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě mj. uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí obecně může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval v tom, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami a že se podaným odvoláním nezabýval v celém rozsahu. Je tedy zjevné, že dle žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívala v nedostacích důvodů vydaného rozhodnutí. V takovém případě tedy je soud povinen posoudit, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi uplatněnými okolnostmi a námitkami a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní náležitosti nepostrádá, a tedy není vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění zatíženo. Dle krajského soudu se žalovaný s jednotlivými námitkami žalobce obsaženými v podaném odvolání v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal tak, aby bylo možné je podrobit soudnímu přezkumu ze strany krajského soudu. V tomto ohledu žalovaný v rozhodnutí nejprve popsal skutkové okolnosti případu žalobce, včetně průběhu předcházejícího správního řízení ve věcech služebního poměru před prvostupňovým služebním funkcionářem, a dále poukázal na obsah podaného odvolání a v něm obsažených námitek. Dále pak na str. 6 až 11 odůvodnění

napadeného rozhodnutí přímo reagoval na jednotlivé odvolací námitky žalobce týkající se jednak řady procesních pochybení a též otázky, zda služební funkcionář měl vyčkat výsledku řízení před Národním bezpečnostním úřadem a zda měl řízení ve věci služebního poměru žalobce s ohledem na řešení této předběžné otázky přerušit. Vyjádřil se také k namítané nepřiměřené délce řízení o vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi vedeného právě před Národním bezpečnostním úřadem. Z napadeného rozhodnutí tak jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl, a také je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu zákonnosti vydaného rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře, kterým byl žalobce podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru odvolán ze služebního místa vedoucího odboru Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, a současně jmenován do personální pravomoci ředitele Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky, který provede ustanovení žalobce na služební místo.

Dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru je příslušník odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi.

Mezi účastníky soudního řízení je přitom nesporné, že pro výkon daného služebního místa bylo osvědčení pro styk s utajovanými informacemi nezbytné a že žalobce byl osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o služebním poměru (lhostejno, zda u něj ke styku s utajovanými informacemi reálně docházelo, či nikoli). Stejně tak je mezi účastníky nesporné, že žalobci bylo potřebné osvědčení fyzické osoby Národním bezpečnostním úřadem následně vydáno dne 23. 4. 2015 pod č. NBÚ-103062, a to pro stupeň utajení „DŮVĚRNĚ“, s platností do 22. 4. 2024.

Spor mezi účastníky a klíčová otázka, která byla v dané věci předmětem posouzení ze strany krajského soudu, pak souvisí s tím, zda v situaci, kdy k vydání potřebného osvědčení fyzické osoby pro styk s utajovanými informacemi došlo dne 23. 4. 2015 (tj. dva dny po datu 21. 4. 2015, k němuž byl žalobce odvolán ze služebního místa vedoucího odboru Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště), pominul následkem toho důvod pro odvolání žalobce ze služebního místa a zda žalovaný měl k této skutečnosti přihlédnout v odvolacím řízení, či nikoli.

Náhled obou stran sporu na řešení této právní otázky se liší. Žalobce se domnívá, že žalovaný měl k této skutečnosti v řízení přihlédnout, a zároveň dovozuje, že se jednalo o řešení předběžné otázky, pro kterou mělo být řízení před služebním funkcionářem přerušeno; žalovaný je naopak toho názoru, že k této okolnosti přihlédnout nemohl, neboť s ohledem na vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře byl nucen vycházet ze skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování prvostupňového orgánu, přičemž získání osvědčení (k němuž došlo až po vydání prvostupňového rozhodnutí) není skutečností, která by zde existovala již v době rozhodování služebního funkcionáře prvního

stupně. Zároveň žalovaný nesouhlasil ani s argumentací žalobce, že by vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi představovalo pro služebního funkcionáře předběžnou otázku, pro kterou by bylo nutné řízení přerušit.

V daném případě se přitom krajský soud přiklonil na stranu argumentace žalobce, že pokud po vydání prvostupňového rozhodnutí (nadto dva dny poté, co byl žalobce odvolán ze služebního místa, a ještě v průběhu běhu lhůty pro podání odvolání), došlo k vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi, a tedy odpadl důvod, pro který bylo se žalobcem zahájeno řízení o odvolání ze služebního místa dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, a žalovaný přesto v řízení k této skutečnosti nepřihlédl, pak tato skutečnost dle krajského soudu zakládá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pro kterou bylo nutno toto rozhodnutí zrušit.

K tomuto závěru vede krajský soud předně skutečnost, že i řízení ve věcech služebního poměru je ovládáno zásadou jednotnosti, kdy řízení odehrávající se před prvostupňovým a druhostupňovým správním orgánem (zde služebním funkcionářem) představují jeden celek, a jako jeden celek je tak nutno pojímat i veškerá správní rozhodnutí vydaná v jednotlivých stupních řízení (k tomu shodně srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, nebo ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 - 31, oba dostupné na www.nssoud.cz). Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, o kterou opíral svou argumentaci žalovaný, že odvolání ve věcech služebního poměru nemá až na stanovené výjimky odkladný účinek. Dle ustanovení § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru platí, že odvolání nemá odkladný účinek, s výjimkou odvolání proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, o náhradě škody nebo o povinnosti vrátit bezdůvodné obohacení. Dle ustanovení § 182 odst. 2 zákona o služebním poměru je rozhodnutí vykonatelné, jestliže je v právní moci nebo jestliže odvolání (rozklad) proti němu nemá odkladný účinek.

Ani vyloučení odkladného účinku ze zákona, které má v případě služebního poměru svůj význam z hlediska možnosti služebních funkcionářů reagovat rychle a operativně na nastalé změny v personálních otázkách, totiž nic nemění na skutečnosti, že až do vyřízení včasného a přípustného odvolání se odkládá právní moc napadeného rozhodnutí, což vyplývá ze samotné podstaty odvolání jako řádného opravného prostředku, a tato podstata by přijetím opačného výkladu byla zcela negována. Ani vykonatelnost vydaného správního rozhodnutí proto nemůže vyloučit pravidlo o odložení právní moci (k tomu srovnej Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck. 2003, str. 347). Obzvláště ve vztahu k procesním aspektům právní moci je tato skutečnost zřejmá již z toho, že až rozhodnutím o včasném a přípustném odvolání je věc před správními orgány s konečnou platností skončena. Z tohoto důvodu tedy ani vyloučení odkladného účinku ze zákona, jako tomu bylo v nynější věci, nemůže nijak ovlivnit to, že do skončení řízení prvostupňové správní rozhodnutí nenabývá právní moci. Právní moc, a již to bylo uvedeno, má své procesní aspekty, ale rovněž aspekty hmotněprávní. Ve smyslu procesním právní moc znamená, že správní akt je konečným výsledkem určitého postupu správního orgánu. Někdy bývají procesní aspekty právní moci označovány jako formální právní moc. Hmotněprávní důsledky právní moci pak spočívají v tom, že jednak správní akt nelze s výjimkou zákonem stanovených případů změnit nebo zrušit, a jednak v tom, že ve věci, ve které byl správní akt

vydán, nelze s výjimkou zákonem stanovených případů nebo případů, kdy to vyplývá z povahy věci, znovu rozhodnout. Hmotněprávní aspekty právní moci jsou označovány též jako materiální právní moc (k tomu opět shodně srovnej Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 5. rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck. 2003, str. 142 až 144).

V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že správní řízení a jeho jednotlivé stupně spolu navzájem tvoří jeden celek a že podáním odvolání jakožto řádného opravného prostředku se odkládá právní moc prvostupňového správního rozhodnutí, rovněž odvolací orgán má pravomoc činit v řízení v zásadě tytéž úkony, jež jsou svěřeny orgánu prvního stupně. Ohledně zjišťování skutkového stavu je přitom tato pravomoc limitována do té míry, že zjištění, k nimž by odvolací orgán dospěl, by vedla k natolik zásadnímu posunu skutkového stavu, že by rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž by bylo odvolání zamítnuto nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno, bylo z pohledu účastníka řízení (odvolatele) vnímáno jako zcela překvapivé a neočekávané.

V nyní souzené věci se však o takový případ nejednalo. Předně nelze odhlížet od skutečnosti, že žalobce požádal o vydání nového osvědčení s dostatečným předstihem, a to konkrétně dne 21. 7. 2014 (platnost původního osvědčení vypršela dne 26. 11. 2014), přičemž skutečnost, že k vydání nového osvědčení Národním bezpečnostním úřadem došlo až se značným časovým odstupem [ačkoli dle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. Národní bezpečnostní úřad řízení o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení DŮVĚRNÉ ukončí ode dne jeho zahájení ve lhůtě 2 měsíců; podle § 118 odst. 3 téhož zákona, nemůže-li NBÚ rozhodnout ve lhůtách dle § 117 odst. 1 až 3 zákona, ředitel NBÚ lhůtu přiměřeně, nejvýše však dvakrát prodlouží a účastníka řízení o tom s uvedením důvodů písemně vyrozumí], nemohl žalobce již nijak dále ovlivnit, neboť délka řízení před Národním bezpečnostním úřadem nebyla odvislá od jeho vůle. Pokud navíc po vydání prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře došlo k tak významnému posunu skutkového stavu v podobě vydání předmětného osvědčení, který přímo a významně souvisel se samotným předmětem vedeného správního řízení (nerozhodné, zda se jednalo o řízení v prvním nebo druhém stupni, neboť předmět řízení je shodný v obou jeho fázích) a který významně souvisel s naplněním podmínek pro odvolání žalobce ze služebního místa, pak žalovaný nemohl tuto okolnost ignorovat. Byť se krajský soud v tomto ohledu neztotožňuje s argumentací žalobce, že by se v daném případě jednalo o předběžnou otázku, pro kterou by služební funkcionář měl ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vyčkat na výsledek řízení vedeného u Národního bezpečnostního úřadu a řízení přerušit, žalovaný měl vyvodit odpovídající procesní důsledky v podobě postupu dle § 179, věty druhé, ve spojení s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Uvedený závěr je přitom umocněn právě tím, že v odvolacím řízení zákon o služebním poměru v ustanovení § 190 odst. 8 neumožňuje prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení, a plyne také ze samotného znění ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je pro posouzení věci rozhodný skutkový a právní stav, který zde byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu druhého stupně. Nic na tom pak nemění ani skutečnost, že řízení ve věcech služebního poměru směřuje do personální oblasti a k řešení personálních otázek, o kterých je třeba rozhodovat operativně, neboť s tím souvisí a toto zákonodárce řeší právě prostřednictvím již výše zmiňované vykonatelnosti rozhodnutí ve věcech služebního poměru, dané vyloučením odkladného účinku podaného odvolání.

Zánik platnosti bezpečnostní prověrky tak sice je nutno pokládat za překážku výkonu konkrétního služebního místa, je-li osvědčení pro styk s utajovanými informacemi pro toto služební místo nezbytné; a žalovanému lze přisvědčit do té míry, že samo ustanovení § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru nedává služebnímu funkcionáři žádný prostor pro uvážení či případné vyčkávání s odvoláním příslušníka z dosavadního místa do doby, než bude o prověrce rozhodnuto. Zákon o služebním poměru nicméně obsahuje právní úpravu, která dopadá a řeší situaci nastalou v daném případě. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo *zruší a řízení zastaví*; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Podle § 179, věty druhé, téhož zákona pak platí, že *řízení, které bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru, se zastaví, jestliže odpadl jeho důvod*. Jestliže tedy žalobce následně (po vydání prvostupňového rozhodnutí) osvědčení pro styk s utajovanými informacemi získal, nelze dospět k jinému závěru, než že tím odpadl samotný důvod vedení daného řízení ve věcech služebního poměru, a žalovaný tedy měl postupovat ve smyslu výše citovaných ustanovení zákona o služebním poměru.

Žalobce dále učinil součástí žaloby také skupinu námitek vztahujících se k tvrzeným procesním pochybením v řízení před služebním funkcionářem, u kterých krajský soud naopak důvodnost neshledal.

Nejprve k námitce žalobce vztahující se k možné aplikaci správního řádu v řízení ve věcech služebního poměru krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ve věcech služebního poměru subsidiární užití správního řádu připouští. Již v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud připomněl, že *„zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu. Podle § 170 tohoto zákona v řízení ve věcech služebního poměru „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“, přičemž služební funkcionář v něm vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje v části XII. poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu na základě ustanovení § 1 odst. 2, které zakládá subsidiaritu správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup“* (k tomu obdobně srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011 - 75, dostupný na www.nssoud.cz).

Stran námitek týkajících se žalobcem předložené plné moci udělené dne 6. 5. 2014 advokátu JUDr. Josefu Kopřivovi k zastupování žalobce v řízení pak krajský soud uvádí, že problematika zastupování je upravena v ustanoveních § 172 a § 173 zákona o služebním poměru. Avšak ani tuto úpravu nelze pokládat za komplexní. Pokud tedy služební funkcionář a následně i žalovaný vycházeli při posouzení této otázky též z právní úpravy obsažené ve správním řádu, postupovali v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu za podpůrného použití správního řádu v řízení ve věcech služebního poměru, který zastoupení na základě zmocnění (plné moci) upravuje konkrétně v ustanovení § 33.

Odstavec 2 tohoto ustanovení správního řádu upravuje čtyři základní typy zmocnění z hlediska rozsahu, v jakém plná moc opravňuje zmocněnce, aby za zmocnitele ve správním řízení jednal. Zmocnění tak může být uděleno

- a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,
- b) pro celé řízení,
- c) *pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřena a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo*
- d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.

V duchu tradičního pojmosloví se tak pod písmenem a) skrývá prostá plná moc, pod písmenem b) procesní plná moc a pod písmenem c) tzv. plná moc prezidiální.

V nyní projednávaném případě přitom žalobcem předloženou plnou moc není možné považovat za zmocnění ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, jelikož tato nesplňuje zákonem stanovené požadavky (nebyla opatřena úředním ověřením podpisu ani prohlášením advokáta podle § 25a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů), a tedy nebylo možno dovozovat, že by žalobce byl zmocněným advokátem zastupován od počátku řízení, ale až od chvíle, kdy do správního spisu byla založena plná moc prokazující jeho zmocnění. Oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 20. 3. 2015, č. j. KRPZ-29938- 7/ČJ-2015-1500KR-ZST, přitom bylo žalobci prokazatelně doručeno dne 23. 3. 2015. Žalobce pak skutečnost, že je v řízení zastupován na základě plné moci, uvedl až dne 8. 4. 2015 na schůzce se služebním funkcionářem a plnou moc dokládající zastupování jmenovaným advokátem doručil služebnímu funkcionáři dne 9. 4. 2015. Prvostupňové rozhodnutí ze dne 10. 4. 2015 pak již bylo na základě takto předložené plné moci doručováno žalobcovu zmocněnci dne 13. 4. 2015. V tomto případě tedy krajský soud shodně se žalovaným nedospěl k závěru, že by v průběhu řízení došlo k jakémukoli pochybení služebního funkcionáře při doručování písemností žalobci a jeho zástupci. Povinností služebního funkcionáře v této souvislosti nebylo ani žalobce vyzývat k doplnění náležitostí plné moci, neboť tato splňovala veškeré náležitosti a její obsah nevzbuzoval žádné pochybnosti, které by na základě vydané výzvy bylo nutno odstraňovat či upřesňovat. Pokud se pak jedná o judikaturu soudů, na kterou žalobce v této souvislosti v podané žalobě odkazoval, krajský soud konstatuje, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1967, sp. zn. 6 Cz 183/67, publikované pod č. Rc 19/1968, rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod č. Rc 34/1976, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 1998, sp. zn. 22 Cdo 215/98, a nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2001, sp. zn. III. ÚS 138/2000, a ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. II. ÚS 90/06, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, se zabývala především následky neúčinného doručení rozhodnutí z hlediska započetí běhu odvolací lhůty; v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014 - 43, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy prvním úkonem služebního funkcionáře v řízení bylo doručení rozhodnutí. Okolnosti projednávané věci jsou ovšem od případů řešených uvedenou judikaturou odlišné. V dané věci žalobce prokazatelně věděl, že s ním bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru, vydání rozhodnutí nebylo v dané věci prvním úkonem služebního funkcionáře v řízení a ani odvolání žalobce nebylo posouzeno jako opožděné, ale bylo žalovaným věcně přezkoumáno.

Krajský soud se dále ztotožnil i se závěry žalovaného, že služební funkcionář sice v řízení v prvním stupni pochybil, pokud po předložení plné moci neumožnil zmocněnci žalobce, který o to požádal dopisem ze dne 10. 4. 2015, nahlédnout do spisové dokumentace a vyjádřit se k věci samé, tato vada řízení však byla žalovaným následně napravena v rámci odvolacího řízení, které tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek (viz výše). O nápravě stavu žalovaným svědčí jednak písemnosti ze dne 22. 7. 2015, č. j. PPR-14328-8/ČJ-2015-990131, a ze dne 27. 7. 2015, č. j. PPR-14328-11/ČJ-2015-990131, jimiž byl žalobce pozván na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta; jednak záznam z nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 3. 7. 2015, č. j. PPR-14328-9/ČJ-2015-990131.

Žalobci pak nelze přisvědčit ani v tom, dovozoval-li povinnost žalovaného poučit jej o možnosti napadení svého rozhodnutí žalobou u správního soudu včetně uvedení lhůty, která je v daném případě stanovena odlišně od obecné dvouměsíční lhůty dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud konstatuje, že takovou povinnost nelze z ustanovení § 181 zákona o služebním poměru dovodit a nevyplyvá ani z jiného zákonného ustanovení.

Dle ustanovení § 181 odst. 3, věty první, zákona o služebním poměru rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Nejvyšší správní soud se přitom v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 38/2008 - 83, dostupném na www.nssoud.cz, na který žalobce odkazoval v podané žalobě, zabýval výkladem přechodného ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. a v této souvislosti dospěl k závěru, že „*zvláštní poučovací povinnost je třeba dodržet výlučně u správních rozhodnutí, proti nimž lze podat žalobu, na niž se vztahuje § 129 odst. 1 s. ř. s., a to proto, že pouze u těchto rozhodnutí je nestandardní délka lhůty k podání žaloby s ohledem na synergii všech dílčích problematických prvků uvedené úpravy stanovena natolik nepředvídatelně, že to je nutno kompenzovat zvláštní poučovací povinností. Tato povinnost se naopak netýká zejména správních rozhodnutí, proti nimž se podává žaloba ve standardní dvouměsíční lhůtě. Netýká se však ani žalob, u nichž je stanovena zvláštní lhůta ve zvláštním zákoně upravujícím podmínky vydání správního rozhodnutí, proti němuž se žaloba ve zvláštní lhůtě podává*“ (viz např. § 17 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách; § 32 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů). U těchto zvláštních lhůt, právě proto, že jsou uvedeny v zákoně, který zároveň upravuje podmínky vydání rozhodnutí, na které se zvláštní žalobní lhůta vztahuje, nedosahuje právní regulace takové míry překvapivosti, aby ji bylo nutno kompenzovat zvláštní poučovací povinností“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). V této souvislosti lze pak odkázat též na rozsudek ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 47/2007 - 90, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k obdobnému případu, přičemž dospěl k závěru, že ani správní řád takovou povinnost správnímu orgánu nestanoví.

K žalobcově námitce, že o podaném odvolání bylo žalovaným rozhodnuto až po pěti měsících od jeho podání, krajský soud uvádí, že dle ustanovení § 190 odst. 8, věty první, zákona o služebním poměru je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. V projednávaném případě tedy došlo k překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o dva měsíce, přičemž sama tato skutečnost nemá dle krajského soudu za následek, že by jen pro tuto skutečnost mělo být žalobou

napadené rozhodnutí soudem zrušeno. Krajský soud v této souvislosti zejména odkazuje na rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005 - 63, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*pokud správní orgány ve správním řízení nerozhodly ve lhůtách stanovených správním řádem, přičemž o nemožnosti ve stanovených lhůtách rozhodnout nebyl návrhovatel uvědoměn, nejde o takovou vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem*“. Ač tedy nedodržení lhůty k rozhodnutí představuje v činnosti správního orgánu bezesporu negativní jev, není tato skutečnost sama o sobě vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. V této souvislosti se pak jako nepřipadný jeví také odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 19/2004, neboť krajský soud neshledal, že by se služební orgánu dopustily v kombinaci s namítanou nečinností také jiným procesních pochybení, která by ve svém souhrnu znamenala absenci řádného procesu.

Závěrem pak krajský soud doplňuje, že pokud žalobce v podané žalobě věnoval poměrně velkou pozornost popisu okolností týkajících se interních postupů uplatňovaných vůči němu ze strany konkrétních nadřízených osob působících na Krajském ředitelství policie Zlínského kraje, a dále okolnostem souvisejícím s nejrůznějšími dříve vedenými trestními řízeními, se svědeckou výpovědí žalobce učiněnou v jednom z takto vedených trestních řízení, jakož i okolnostem souvisejícím s dřívějším odvoláním žalobce ze služebního místa vedoucího územního odboru ke dni 31. 12. 2012, pak zdejší soud vnímá, že tyto okolnosti mohly negativním způsobem působit na žalobce a že se z jeho pohledu mohlo jednat o okolnosti, které měly doložit či dokreslit genezi celkového dřívějšího postupu či přístupu služebních orgánů k osobě žalobce, vyúsťující ve vydání nyní žalobou napadeného a soudem přezkoumávaného rozhodnutí. Přesto však je nutno konstatovat, že se jedná o skutečnosti, které nikterak nesouvisejí s předmětem tohoto soudního řízení, ani s klíčovou spornou otázkou, jak byla soudem řešena výše, a tedy nejsou pro posouzení dané věci relevantní. Z tohoto důvodu proto krajský soud ani při ústním jednání nepřistoupil k dokazování listinami navrženými v této souvislosti žalobcem jednak v podané žalobě (rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 12. 2013, č. KM-100-6/PK-2013), jednak v doplňujícím podání ze dne 14. 9. 2017 (žádostí o ochranu proti nečinnosti ze dne 19. 9. 2015, úředním záznamem o pohovoru ze dne 17. 12. 2015, otevřeným dopisem Unie bezpečnostních složek ze dne 5. 11. 2016 a služebním hodnocením žalobce za období od 1. 1. 2017 do 14. 9. 2017, datovaným dne 14. 9. 2017), neboť provedení těchto důkazů nebylo pro posouzení důvodnosti podané žaloby nezbytné. Stejně tak není relevantní, zda a kdy došlo k personálnímu obsazení služebního místa, z něhož byl žalobce v daném případě odvolán, a že se tak stalo až ke dni 1. 12. 2015, jak na tuto skutečnost žalobce upozornil při ústním jednání soudu; a též že ustanovení žalobce na nové služební místo v Praze pro něj s ohledem na místo bydliště představovalo a představuje složitou životní situaci.

Krajský soud dále nepřistoupil ani k provádění žalobcem navrženého důkazu rozsudkem v jiné věci žalobce v soudním řízení vedeném u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 36 Ad 50/2014. Rozsudek vydaný krajským soudem v uvedené věci dne 31. 8. 2016 pod č. j. 36 Ad 50/2014 - 72 je soudu znám z jeho úřední činnosti, přičemž okruh vad, které ve věci sp. zn. 36 Ad 50/2015 krajský soud vedly ke zrušení vydaných správních rozhodnutí obou stupňů, nelze připodobnit těm, které byly žalobcem namítány v nyní souzené věci. Dle krajského soudu tak nedošlo ani k zásahu do žalobcem namítaného práva na právní pomoc

zaručeného čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani nebylo shledáno, že by ze strany služebních funkcionářů bylo v dané věci vůči žalobci postupováno jakkoli svévolně či dokonce šikanózně.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu zčásti důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy žalovaný s ohledem na zásadu jednotnosti, která ovládá i řízení ve věcech služebního poměru, zohlední vydání osvědčení žalobce pro styk s utajovanými informacemi vydané dne 23. 4. 2015, č. NBÚ-103062, a vyvodí z této skutečnosti odpovídající důsledky způsobem, který krajský soud vyjádřil výše v tomto rozsudku. Vzhledem k tomu, že náprava je v daném případě možná v řízení před žalovaným, nepřistoupil krajský soud zároveň k žalobcem navrhovanému zrušení prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč (nikoli již za návrh na přiznání odkladného účinku, který nebyl žalobě usnesením ze dne 3. 12. 2015, č. j. 30 Ad 3/2015 - 72, přiznán), a dále v hotových výdajích v podobě poštovního ve výši 148 Kč a náhradě cestovního (nikoli již stravného), a to ve výši 1 506 Kč v souvislosti s cestou žalobce a jeho zástupce na ústní jednání soudu z Prahy do Brna a zpět dle § 157 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., ve spojení s vyhláškou Ministerstva práce a sociálních věcí č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 440/2016 Sb.“). V případě cesty z Prahy do Brna a zpět se jedná o celkovou vzdálenost 418 km (2 x 209 km), přičemž zástupce žalobce předložil soudu fotokopii technického průkazu vozidla, kterým byla cesta realizována, a to konkrétně vozidlem Toyota Land Cruiser, RZ ..., palivo: motorová nafta, spotřeba paliva pro kombinovaný provoz podle metodiky EU: 12,6 l/100 km. Výše průměrné ceny za jeden litr pohonné hmoty u motorové nafty dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 28,60 Kč. K účelně vynaloženým nákladům pak patří také základní náhrada za 1 km jízdy dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 440/2016 Sb. ve výši 3,90 Kč. Za 418 km se jedná o částku ve výši 1 630 Kč. Celková náhrada nákladů řízení tedy představuje částku ve výši 6 284 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. září 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. P.